

Wspomnienie o mgr. inż. Mieczysławie Dąbrowskim

Воспоминания о магистре инж. Мечиславе Домбровском

Ing. Mieczysław Dąbrowski, M. Sc. — Obituary

28 czerwca 1979 r. odszedł od nas na zawsze Kolega mgr inż. Mieczysław Dąbrowski. Odszedł człowiek niezwykle prawości, gorący patriota, człowiek, który ukochał przyrodę we wszystkich jej przejawach, a nade wszystko las i jego mieszkańców — zwierzęta leśne.

Niestety, tylko połowę swego życia zawodowego mógł mgr Dąbrowski poświęcić pracy terenowej w leśnictwie; wojna i jej wielostronne skutki sprawiły, że w okresie 1949—1966, czyli do chwili przejścia na emeryturę, poświęcił się On działalności w dziedzinie normalizacji drewna.

Mgr Dąbrowski urodził się 17 sierpnia 1899 w Kiszyniowie. Szkołę średnią ukończył w Starym Konstantynowie, niewielkim mieście na Podolu, po czym wstąpił na Wydział Leśny SGGW w Warszawie, gdzie w 1925 r. uzyskał dyplom inżyniera leśnika. Studia musiał łączyć z pracą zarobkową, utrzymywał się bowiem w tym okresie całkowicie sam; pracował między innymi jako robotnik w fabryce wyrobów metalowych Gerlacha, w fabryce mydła i jako kierowca traktora.

Pracę zawodową podjął mgr Dąbrowski 1 XII 1925 r. obejmując stanowisko adiunkta w Zarządzie Lasów Ordynacji Zamojskiej, a po dwóch latach został mianowany nadleśniczym nadleśnictwa kraśnickiego z równoczesnym pełnieniem obowiązków inspektora w nadleśnictwie lipskim.

W 1933 r. powierzono Mu oprócz dotychczasowych funkcji — inspekcję nadleśnictw zamojskiego i turobińskiego. W lasach Ordynacji Zamojskiej pracował do 1 IV 1938 r., kiedy został na własną prośbę zwolniony; od tego dnia objął jako dyrektor administrację lasów Dóbr Łochowskich oraz inspekcję lasów młochowskich. Funkcje te pełnił do dnia inwazji

niemieckiej na Polskę. W stopniu porucznika brał udział w kampanii wrześniowej i uniknąwszy niewoli powrócił w końcu 1939 r. do rodziny. W czasie okupacji pracował zarobkowo w różnych dziedzinach. W latach 1945—1949 prowadził z żoną sklep z pomocami szkolnymi w Kutnie. Styczeń 1949 r. był początkiem okresu działalności mgr. Dąbrowskiego w dziedzinie normalizacji drewna. Rozpoczął tę pracę jako sekretarz techniczny działającej wówczas w Polskim Komitecie Normalizacyjnym Komisji Normalizacyjnej Drewna, której przewodniczył prof. dr F. Krzysik. Wraz ze zmianami w organizacji PKN powoływano go kolejno na stanowiska kierownika działu w Zakładzie Komisji Samodzielnych, st. normalizatora w Zakładzie Przemysłu Lekkiego i wreszcie st. normalizatora w Zakładzie Budownictwa. W ciągu tych 17 lat pracy położył wielkie, trwałe zasługi będąc organizatorem i współtwórcą opracowań normalizacyjnych z zakresu surowców drzewnych, półfabrykatów i wyrobów; brał czynny i wysoko ceniony udział w opracowaniu ponad 100 norm, z których niektóre miały międzynarodowe znaczenie. Brał udział w dwóch międzynarodowych konferencjach ISO w Moskwie i w Leningradzie, zainicjował pracę nad układem tolerancji i pasowań w obróbce drewna, nawiązując kontakt z przedstawicielami nauki i przemysłu drzewnego w Moskwie, Kijowie, Lipsku i Berlinie. Mając znakomicie opanowany język rosyjski był mgr Dąbrowski tłumaczem ponad 80 standardów radzieckich, a ponadto przełożył na język polski 3 podręczniki akademickie (S. Ł a p i r o w - S k o b ł o — Towaroznawstwo drzewne, P i e r e ł y g i n — Wpływ wad na techniczne własności drewna, N i e c h a m k i n — Modernizacja i projektowanie stolarni mechanicznych).

Za wybitne zasługi w dziedzinie normalizacji drewna był odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (z inicjatywy Polskiego Towarzystwa Leśnego w 1969 r.).

Oprócz pracy zawodowej udzielał się również w pracy społecznej; był bardzo czynnym członkiem PTL oraz Polskiego Związku Łowieckiego. W okresie przedwojennym był członkiem Zarządu Głównego Związku Leśników, członkiem Lubelskiej Wojewódzkiej Rady Łowieckiej oraz łowczym powiatowym. Zmarłego cechowała niezwykła obowiązkowość i zamiłowanie do „dobrej roboty”. Niejednokrotnie powtarzał: „ukochałem przyrodę i las, tam tkwi moje serce, praca w dziedzinie normalizacji, to mój obowiązek”. Oby wszyscy Polacy w takim stopniu i na takim poziomie spełniali swój choćby nie lubiany obowiązek. Pogrzeb mgr. Mieczysława Dąbrowskiego odbył się 30 czerwca 1979 r. Trumna została złożona do grobu rodzinnego na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

Wyniosła postać Zmarłego i jego ujmujący uśmiech pozostaną na zawsze w pamięci jego bliskich i przyjaciół.

Sławomir Walther